

er kun forud at diskontere disse Værdier, og det sker kun gennem Aaan. Den hele Transaktion forekommer mig overordentlig naturlig og tillige, naar man tager Hensyn til selve Statskassens Forhold for Tiden, hensigtsmæssig. Naar der har været Tale om den forfælskelige Fordel, som Staten og Kommunen ville faa af denne Sags Gennemførelse, er jeg ganske enig med den højtærede Minister i, at en virkelig Opgørelse af dette Forhold er saa godt som umulig. Jeg har det Støn, at Opgørelsen er fket saa ligelig og retfærdig som muligt. Man peger paa visse Fordele, der formentlig ere anslaaede for Lavt for Kommunen. Jeg skal i Modsetning dertil udtale, at det forekommer mig, at den Sum, som Kommunen er gaaet ind paa at betale for Solv-gadens Kaserne med Tilbehør, er mig ubegribelig høj. Det er, som det ogsaa blev fremhævet fra den højtærede Ministers Side, umuligt i Øjeblikket at afgøre, hvornaar de Værdier ville komme til Stede, som Kommunen skal indvinde. Der er i saa Henseende henvist til Demarkationslinjens Ophævelse og Fæstningsterrænets Salg i 1869. Jeg skal udtale, at det er notorisk, at Københavns Kommunalbestyrelse, og særligt dens anerkendte dygtige finansielle Borgmester, den Gang var meget betænkelig ved at gaa ind derpaa, og efter hvad jeg veed fra den Tid, jeg selv i 1873 fik Sæde i Borgerrepræsentationen, ansaa man det endnu den Gang for meget tvivlsomt, om Transaktionen var fordelagtig for Kommunen, og der blev derfor holdt og holdes vedblivende et meget detailleret Bogholderi angaaende Indtægter og Udgifter vedrørende Fæstningsterrænet, for at man kunde komme til en klar Erkendelse af, om hele Transaktionen er fordelagtig for Kommunen eller ikke. Hvad der gjorde den fordelagtig, var den ubentet stærke Bebyggelse i de sidste Decennier; det maa erindres, at i 1869 stod det for de fleste eller i alt Fald for mange saaledes, at den Tilvækst, som København havde faaet i de sidste 10 Aar, var ekstraordinært stor, naar man saa hen til tidligere Tidens Erfaringer, og man ventede den Gang næppe, at den skulde blive endog saa overtruffen i de følgende Decennier. Desuagtet har Tilvæksten været stadig stigende i de sidste Tiaar, navnlig i det sidste Decennium, saa stærk, som man for 10 Aar siden næppe ventede det. Det er det, der har gjort, at den hele Transaktion er bleven fordelagtig for Kommunen, men Forholdene kunde lige saa let have udviklet sig paa en helt anden Maade. Jeg har en fra den højtærede Minister noget afvigende Opfattelse med Hensyn til Spørgsmaalet om den fremtidige

Tilvæksts Størrelse og Sandsynligheden af en snarlig Bebyggelse af de omhandlede Terræner; men jeg tror paa den anden Side, at det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgkreds betydelig overvurderede Sandsynligheden for hurtigt at faa dem bebyggede. Thi hvad han anførte om, at der i 1869 foruden Demarkationsterrænet var en betydelig Mængde andre Byggegrunde til Stede, det gælder den Dag i Dag. Der er endnu af dette Terræn, navnlig Kalbebodsterrænet, ikke ubetydelige Strækninger tilbage; der er private Grunde, der er de nye Anlæg ved Forlængelsen af Angelinje, hvor der ligger store Terræner, der er grumme meget, som endnu kan inddrages til Bebyggelse. Ligeledes ude ved Frederiksberg, og det er bekendt nok, at i de sidste 10 Aar er omtrent en Fjerdedel af Tilvæksten falden paa Frederiksberg og de andre ikke til København hørende Kommuner. Jeg tror derfor, at de Forhold, hvoraf det afhænger, om Transaktionen bliver fordelagtig for den ene eller den anden Part, ere af en saadan Natur, at en virkelig Afgørelse er umulig i Øjeblikket. Hvad man kan forlange, er, at der fra bægge Parter Side er stræbt hen til en Opgørelse, som i Følge alle foreliggende Momenter, er ligelig og retfærdig, og jeg kan ikke se andet, end at det er det, bægge Parter have haft for Øje. Naar det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgkreds udtalte, at Staten havde foræret Københavns Kommune Frilagerbygningen, fortaar jeg heller ikke denne Ytring; thi Forudsætningen var, at den af Staten i Frilagerbygningen anbragte Kapital skulde forrente sig, og havde man henstillet til Kommunalbestyrelsen at tage Sagen i sin Haand og anlægge Frilageret og lade det forrente, vilde Kommunen uden Tvivl ligesaa gerne have gjort det.

Tauber: Jeg har ikke et Øjeblik næret Tvivl om, at den højtærede Krigsminister vilde slaa to Fluer med eet Smæld ved denne Beslighed, at han paa den ene Side vilde opnaa en Ordning af Kaserneforholdene, som var tilfredsstillende for ham, og paa den anden Side søge at faa et stort Antal Penge disponible af Statskassen til fremtidige militære Foranstaltninger. Hvorledes Pengene, som blive disponible for Statskassen, blive anvendte, hvorvidt der derved tages Hensyn til Tingets Samtykke, og hvor frit — om jeg maa bruge det Udtryk — den højtærede Minister handler, er saa bekendt, at jeg ikke behøver at opholde mig derved. Derfor lægger meget naturlig den højtærede Minister afgørende Vægt paa Forbindelsen mellem disse to Spørgsmaal.